

begonnen zijn in 706 v. C., kort voor den dood van Sargon en de troonsbestijging was Sanherib. Deze was dan inderdaad de eerste Assyriër, die tribuut 'ontving van de Medische dynastie, welke volgens Herodotus (II 96—102) door Deioces werd gesticht.

Men vindt echter bij Herodotus ook andere gegevens, die zich niet zonder meer met het bovenstaande laten vereenigen. Hij noemt slechts vier Medische koningeu, en wel met een gezamenlijken regeeringsduur van 150 jaar, t. w.:

Deioces	53 jaar	(Herod. I 102),
Phraortes	22 „	(„ „ „ „),
Cyaxares	40 „	(„ „ 106),
Astyages	35 „	(„ „ 130).

Met de opgave van Herodotus (I 107 v.), dat Astyages' dochter Mandane de moeder werd van Cyrus, stemt Xenophon overeen (Cyrop. A, II 1). Hij weet er echter niets van, dat Cyrus zijn grootvader van den troon zou hebben gestooten. Volgens hem stierf Astyages als koning en werd opgevolgd door Cyaxares, den broeder van Mandane (A, V 2). En in de straks aangehaalde plaats uit de Nabonedus-Cyrus-Chroniek heet de laatste Medische koning weer Astyages. De veronderstelling ligt voor de hand, dat deze niet de grootvader van Cyrus was, maar diens volle neef.

De problemen, welke hiermede samenhangen, zijn herhaaldelijk behandeld door den Iranist G. HÜSING, o. a. in OLZ, 1899, kol. 139; 1907, kol. 23; 1913, kol. 97; 1914, kol. 60; 1915, kol. 33, 111, 177, 205, 232. Hij onderscheidt Cyaxares I, Astyages I, Cyaxares II, Astyages II, en betoogt, dat Herodotus de gelijknamige koningen met elkander heeft verward, of ten minste tot hunne identificatie door glossatoren (in I 73, 103) aanleiding gegeven (OLZ 1915, kol. 36 v.). Eenerzijds maakt Hüsing aannemelijk, dat de heerschappij der Scythen, die geheel binnen de regeering van Cyaxares I valt (Herod. I 103—107), ongeveer van 643 tot 615 v. C. in te stellen (OLZ, 1915, kol. 33 vv.). Andererzijds toont hij aan, dat Cyaxares II in 557 v. C. nog moet hebben geregeerd (Herod. I 73; vgl. OLZ 1915, kol. 111 v.v.).

Voorzoover ik in staat ben de onderzoekingen van Hüsing te contro-leeren, kan ik over het geheel zijne resultaten billijken. Het komt mij echter voor, dat hij de getallen van Herodotus voor den regeeringsduur der afzonderlijke koningen te ongunstig beoordeelt, wanneer hij zegt (OLZ, 1915, kol. 35): „Sie sind überhöht, weil Herodotos in dieser Rechnung den zweiten Kuaxares und den zweiten Astuages (vgl. I 73) mit ihren beiden gleichnamigen Vorgängern zusammengeworfen hat". Ware dit het geval, dan zou de rekening wel beter sluitende zijn gemaakt. Dat de getallen niet alle vier historisch juist kunnen zijn, is evident. We kunnen echter m. i. volstaan met eene onwillekeurige corruptie aan te nemen in een van de vier. Hüsing zelf is van oordeel (OLZ 1915, kol. 37),